

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci **obžalovaného J. V. pre trestný čin vraždy** podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. d/ zák. č.140/1961 Zb. (Tr. zák.), v znení účinnom do 31.decembra 2005 prerokoval na verejnom zasadnutí 24. septembra 2008 v Bratislave odvolanie krajského prokurátora proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 15. januára 2007, sp. zn. 4T 9/2005 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 256 zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) odvolanie krajského prokurátora **s a z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 15. januára 2007, sp. zn. 4T 9/2005, bol obžalovaný J. V. podľa § 226 písm. c/ Tr. por. oslobodený spod obžaloby pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe, že

dňa 2. júla 2005 v čase od 13. 00 hod. do 15. 00 hod. v katastri obce K., v blízkosti rómskej osady smerom na Bunetice, v úmysle usmrtiť, fyzicky napadol maloletého K. L., nar. X. tak, že ho opakovane udieral tupým, resp. tupohranatým predmetom väčšou silou a prudkosťou do oblasti hlavy a celého tela, čím mu spôsobil pomliaždenie mozgu, vnútrolebečné krvácanie pri trieštivých zlomeninách kostí lebečnej klenby a spodiny a zlomeniny rebier s poranéním srdca, pľúc a pečene v dôsledku čoho došlo k smrti maloletého krátko po úraze.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie krajský prokurátor. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zrušil prvostupňový rozsudok a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vrátil vec Krajskému súdu v Košiciach na nové rozhodnutie. Dôvodil tým, že sám krajský súd považoval pôvodnú priznávajúcu výpoveď obžalovaného z 15. júla 2005 za hodnovernú a spontánnu. Z priznávajúcej výpovede je zrejmé miesto spáchania skutku, lokalizácia zranení, ktoré poškodený utrpel a vyzlečenie nohavíc. Táto výpoveď je podľa názoru krajského prokurátora v súlade so zistenými objektívnymi okolnosťami, pričom rozpor vznikol iba v spôsobe vzniku zranenia. Konštatoval, že nemožno súhlasiť so záverom súdu, že neboli produkované dôkazy, ktoré by na seba nadväzovali, a tak tvorili reťaz nepriamych dôkazov, nakoľko bolo preukázané, že iba obžalovaný ostal sám s poškodeným pri jabloniach, odkedy už nebol nikým videný a na veste poškodeného bolo zaistené vlákno z mikiny obžalovaného. Znalosť miesta činu, znalosť okolností na mieste činu, znalosť lokalizácie zranení nasvedčujú tomu, že obžalovaný sa na mieste činu musel nachádzať. Podotkol, že vyhodnocovanie biologických stôp bolo negatívne z dôvodu, že medzi zistením podozrivého a dátumom skutku uplynul týždeň. K možnosti kontaktu odevov obžalovaného a poškodeného mal byť realizovaný vyšetrovací pokus, ktorý však obžalovaný odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podaného odvolania podľa § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým môže odvolateľ podať odvolanie i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku a dospel k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné.

Krajský súd v Košiciach zákonom predpísaným spôsobom a v súlade s ustanovením § 2 ods. 5 Tr. por. vykonal všetky dostupné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom pre náležité zistenie skutkového stavu veci a pre zákonu zodpovedajúce rozhodnutie.

Prvostupňový súd vykonané dôkazy vecne vyhodnotil, riadiac sa pri tom ustanovením § 2 ods. 6 Tr. por. jednotlivito i vo vzájomných súvislostiach a správne dospel k záveru, že nebolo nad akúkoľvek pochybnosť dokázané, že skutok pre ktorý je obžalovaný J. V. stíhaný, spáchal práve on, a preto postupoval v súlade so zákonom, keď obžalovaného postupom podľa § 226 písm. c/ Tr. por. spod obžaloby oslobodil.

V odôvodnení rozsudku krajský súd podrobne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré konkrétne dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval.

Najvyšší súd ako súd odvolací na podklade podaného odvolania v rámci svojej prieskumnej povinnosti nezistil zo strany krajského súdu žiadne pochybenie, ktoré by mu bolo možné vytknúť. Aj odvolací súd dospel k záveru, že v konaní neboli produkované také dôkazy, ktoré by jednoznačne a nepochybne preukázali, že žalovaný skutok spáchal obžalovaný .

Krajský prokurátor v Košiciach založil obžalobu a následne i odvolanie na výpovedi obžalovaného V., ktorú urobil v pozícii obvineného 15. júla 2005.

Obžaloba v skutkovej vete kladie obžalovanému V. za vinu úmysel usmrtiť poškodeného. Obžalovaný V. v tejto výpovedi však priznal len to, že keď nebohý K. začal nadávať na jeho matku, v hneve zobral kameň a hodil ho do maloletého. K. zabiť nechcel. Obžalovaný V. teda jednoznačne úmysel poškodeného usmrtiť poprel a žiadny iný dôkaz v konaní produkovaný nebol, ktorý by úmysel obžalovaného usmrtiť poškodeného nad akúkoľvek pochybnosť preukazoval.

Ďalej obžaloba v skutkovej vete kladie obžalovanému za vinu, že maloletého poškodeného fyzicky napadol, a to opakovane tupým, resp. tupohranatým predmetom väčšou silou a prudkosťou do oblasti hlavy a celého tela. Aj v tomto prípade obžalovaný v spomínanej výpovedi priznáva len to, že hodil do poškodeného kameň. Popiera, že by ho bol udieral, kopal do neho a bil ho nejakým predmetom. Okrem priznania sa obžalovaného, že do poškodeného hodil kameň, žiadny iný dôkaz nepreukazuje, že obžalovaný poškodeného napadol, spôsobom ako to ustálila v skutkovej vete obžaloba. Znalec z odboru zdravotníctva – odvetvie súdneho lekárstva však jednoznačne vylúčil vznik zranení popísaných v skutkovej vete následkom hodenia kameňa. V skutkovej vete spomínaný tupý, resp. tupohranatý predmet nijakým spôsobom konkretizovaný nebol, na mieste činu sa nenašiel. Skutočnosť, že nebohému maloletému boli zranenia spôsobené práve takýmto predmetom, vyplýva výlučne zo znaleckého posudku. Žiadny iný dôkaz existenciu tohto zraňujúce predmetu nepreukazuje a tiež nepreukazuje to, že týmto predmetom mal útočiť práve obžalovaný.

Na základe výpovede obžalovaného v prípravnom konaní možno ustáliť nepochybne len ten záver, že obžalovaný s nebohým poškodeným mal konflikt a hodil do neho kameň, ale už nie to, že mal úmysel usmrtiť ho a fyzicky ho napadol spôsobom popísaným v skutkovej vete.

Samotné priznanie sa obžalovaného ku skutku (v danom prípade sa obžalovaný ku skutku ako je ustálený v skutkovej vete obžaloby nepriznal, priznal len hod kameňom) nestačí pre ustálenie viny a preukázanie zavinenia obžalovaného. Je potrebné zákonným spôsobom zadovážiť ďalšie dôkazy, ktorými sa overia skutočnosti uvádzané obžalovaným. Priznanie sa obžalovaného môže byť podkladom pre jeho odsúdenie len vtedy, ak je toto priznanie v súlade s ďalšími dôkazmi a okolnosťami prípadu.

Výsluchmi maloletých svedkov – detí, ktoré sa hrali s nebohým poškodeným nebola preukázaná skutočnosť, či to bol práve obžalovaný, ktorý ostal s nebohým maloletým posledný. Časť týchto svedkov hovorí, že to bol obžalovaný, ale iná časť spomína J. L., zvaného P.. Ani jedna skupina týchto protichodných dôkazov nemá väčšiu dôkaznú hodnotu ako tá druhá, preto ostalo v rovine pochybností, či práve obžalovaný bol posledný, ktorý bol v spoločnosti nebohého poškodeného.

Ďalšie vykonané dôkazy – znalecké posudky z odboru kriminalistickej súdnej chémie, kriminalistickej biológie, trasológie, z odboru mechanoskopie nepotvrdili účasť obžalovaného na skutku. Je neprípustné a pre odsúdenie obžalovaného nepostačujúce predkladať hypotetické možnosti, že keby obžalovaný súhlasil s vykonaním vyšetrovacieho pokusu, alebo by neuplynul týždeň od spáchania skutku do zistenia podozrivého, že by tieto dôkazy vinu obžalovaného preukázali. Ide o ničím nepodložené a neobjektívované tvrdenia obžaloby.

S poukazom na tieto dôvody sa Najvyšší súd Slovenskej republiky plne stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa, že nebolo bezpochyby preukázané, že skutok ktorý bol obžalovanému V. kladený za vinu spáchal práve on, že to bol práve obžalovaný V., ktorý spôsobil poškodenému poranenia zistené znalcami súdnou pitvou. Neboli produkované žiadne také dôkazy, ktoré by nad akúkoľvek pochybnosť preukázali úmysel obžalovaného usmrtiť nebohého poškodeného, a preto postup súdu podľa § 226 písm. c/ Tr. por. považuje odvolací

súd za zákonný a správny. Odvolanie krajského prokurátora postupom podľa § 256 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 24.septembra 2008

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v.r.
predseda senátu

Vypracovala: JUDr. Jana Serbová

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová